

NOG MEER MOOIS

ZA
28.03

NASTARAN RAZAWI KHORASANI & THEATER
ROTTERDAM THIS IS NOT A DANCE

Hoe dans je als het verboden is? Hoe laat je je stem horen als die wordt onderdrukt?

Nastaran Razawi Khorasani brengt een ode aan de lichamen die in Iran niet mogen dansen. Op het podium staat ze in dialoog met een soundtrack vol stemmen van choreografen en van dansers die hun kunst in het geheim beoefenen. Het resultaat is een zinderende performance op de grens van theater, dans en politiek protest. Het licht en de muziek vormen een dwingend ritme waar Nastaran niet aan kan ontsnappen, wat de voortdurende strijd voor vrijheid tastbaar maakt in de zaal.

Dit is geen gewone dansvoorstelling, maar een krachtig statement over veerkracht en de onstuitbare drang om te bewegen.

VR 24
APR

FRED DELFGAAUW
BROOS

**Een magische theaterervaring waar-
bij de grens tussen pop en mens
vervaagt.**

In zijn veelgeprezen voorstelling Broos brengt Fred Delfgaauw een ode aan de menselijke kwetsbaarheid en de kracht van de zorg.

Delfgaauw staat bekend om zijn unieke combinatie van acteren en virtuoos poppenspel. In Broos geeft hij een stem aan de bewoners, de familie en de verzorgers in de zorgsector. Met een lach en een traan, en met een ongelooflijk oog voor detail, brengt hij personages tot leven die je niet snel zult vergeten. Het resultaat is een hartverwarmende, ontroerende en bij vlaggen zeer geestige voorstelling die de essentie van ons mens-zijn raakt.

DO 12
MAA
2026

DE NWE TIJD
ZEG ME HOE HET MOET

cultuurcentrum
CasinoKoksijde

Wat als we besluiten bij elkaar te blijven? Wat als we er radicaal voor kiezen om ons niet terug te trekken in ons eigen gelijk, maar op zoek te gaan naar wat ons bindt?

Twee vrienden kunnen niet langer met, maar ook niet zonder elkaar. In een ultieme poging hun vriendschap te redden gaan ze op zoek naar de oorsprong van hun strubbelingen en naar manieren om die te overwinnen. Of in ieder geval te begrijpen. Want hoe komt het dat je zo hard kan botsen met iemand die je juist zo graag ziet? Hoe ver moet je uit je eigen comfortzone stappen om de ander te begrijpen? En wil je dat wel?

Suzanne Grotenhuis en Freek Vielen zijn samen theatergezelschap De Nwe Tijd en al meer dan 20 jaar vrienden. Voor deze voorstelling duiken ze in hun persoonlijke geschiedenis en staan ze met een rugzak vol oud zeer en goede herinneringen samen op het podium.

Zeg me hoe het moet is een grappige, ongemakkelijke en intense zoektocht naar verbinding en oprechtheid. Voor alle vrienden die niet snappen waarom ze elkaar soms niet kunnen uitstaan, voor alle kinderen die niet langer met hun ouders spreken, voor alle koppels die twijfelen tussen breken of blijven zoeken naar manieren om toch samen door te gaan.

CREDITS

van en met Suzanne Grotenhuis en Freek Vielen **dramaturgie, tekstbijdrage en eindregie** Wannes Gyselinck **muziek** Hendrik Lasure | **scenografie** Czesław de Wijs **artistiek advies** Lienke Rijxman | **techniek** Tim Van der Linden | **technische ondersteuning** Sander Salden **regieassistentie** Lore Meesters **productie** De Nwe Tijd | coproductie

Perpodium **met de steun van** de Vlaamse overheid en de Tax Shelter van de Belgische federale overheid via BNP PFFF **met dank aan** Debby Coussement, Sabina Kumeling, Lore Meesters, Laura Mentink, Lin Petersen, Roel Swanenberg, c o r s o, DE HOE, hetpaleis

UIT DE PERS

Het vriendschapsonderzoek van Freek Vielen en Suzanne Grotenhuis is puur theatergenot.

Liever ruzie maken en samen blijven dan elkaar vredeval niet meer te kennen. Dat lijkt de conclusie te zijn die Freek Vielen en Suzanne Grotenhuis trekken uit hun theatervoorstelling over vriendschappen en relaties. Grotenhuis en Vielen vormen al tien jaar het gezelschap De Nwe Tijd. Ze speelden vaak in dezelfde voorstellingen, ook bij geestesgenoten als De Hoe, maar nu pas zijn ze voor de eerste keer alleen met hun tweetjes in een voorstelling over hun twee. [...]

Grotenhuis en Vielen vertellen over hun moeizame zoektocht. Hoe ze allerlei opdrachten vervulden, samen tangos volgen, samen klussen, samen op relatietherapie gaan, samen met vormen improviseren, (dat was het leukste) en zelfs samen een astroloog bezoeken. Dat laatste viel slecht. Het zorgt voor grappige en spitsvondige scènes. Allemaal echt? Dat doet er eigenlijk niet toe. Het klinkt geloofwaardig, en wij gaan mee in hun relaas.

De twee zijn zichzelf, of beter, ze spelen zichzelf. Want het blijft een spel, het blijft theater. Daar zijn de twee spelers zich heel bewust van. Alles ligt vast, de teksten zijn uitgeschreven, ze weten van elkaar wat de andere zal zeggen. Ook als ze de tekst kwijt zijn. Dan zal het script er bijgehaald worden, en na de zin 'ben je de tekst kwijt?' zal de ene de tekst van de ander voorlezen. Persoon Freek is personage Freek, die ook Dwight speelt. Persoon Suzanne is personage Suzanne die ook Claire speelt. Daarna spelen ze ook nog gasten. Zijn dat eikels of niet? En vooral, wat vinden Grotenhuis en Vielen zelf van al die personages? Allebei lijken ze van elkaar te verwachten dat de ander zal zeggen hoe het moet.

Op het einde vloeien de personages van het theaterstuk samen met de Grotenhuis en Vielen van de zoektocht. De twee lijken 'voorlopig voor altijd met elkaar te zijn'. Ze hebben het einde van het stuk gehaald. Eindelijk kan er een glas cava gedronken worden. Dat zorgt nog voor verrassende mijmeringen. (Theaterkrant.nl)

